

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl soudcem Mgr. et Mgr. Jaroslavem Vávrou ve věci

žalobce: J. J.
bytem P.
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha - Dolní Chabry

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**
sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. KrÚ 83997/2018/ODSH/15, ze dne 4. 1. 2019

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobci jako provozovateli vozidla byla rozhodnutím Magistrátu města Pardubic (dále jen „magistrát“) ze dne 11. 10. 2018 uložena pokuta 1.500 Kč za přestupek podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, (dále jen „zákon o silničním provozu“) spočívající v tom, že jako provozovatel nezajistil, aby byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Konkrétně se jednalo o stání jím provozovaného vozidla v místě, kde to bylo dopravní značkou zakázáno, a to dne 19. 4. 2018 v době nejméně od 9:20 do 9:25 hodin. Současně byla žalobci uložena povinnost hradit náklady řízení 1.000 Kč. Žalobce zastoupen společností ODVOZ VOZU s.r.o. proti rozhodnutí podal neodůvodněné odvolání, které na výzvu správního orgánu nedoplnil. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání zamítl a rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil. Po celou dobu správního řízení se žalobce k věci jakkoli nevyjádřil a vznesl pouze námitku podjatosti vůči všem zaměstnancům magistrátu.

2. Až v nyní podané žalobě se žalobce, zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem, „probudil“ a předložil soudu žalobu o 68 bodech a deseti stranách textu. Postup žalobce je bez jakýchkoli pochyb zneužitím práva – viz rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 15. 8. 2019, čj. 10 As 36/2019-33, především bod 17 odůvodnění. Soud má vážné pochyby o tom, zda je na místě, aby námitky žalobce byly vůbec věcně vypořádávány.

3. V žalobě žalobce zpochybňuje uloženou výši sankce, zákonnost zahájení řízení o přestupku s provozovatelem vozidla, nedostatečně zjištěný skutkový stav, omezení způsobu platby pokuty, absenci opatření obecné povahy, zhodnocení formy zavinění ve výroku rozhodnutí, nesrozumitelnost výroku a nedostatečná identifikace porušení právní povinnosti, nedostatek formy zavinění u řidiče, oprávnění úřední osoby. Konečně nesouhlasí se zveřejněním rozsudku na internetových stránkách NSS.

4. Žalovaný se ve vyjádření k žalobě vypořádal s žalobními body, odmítl je a odkázal též na obsah žalovaného rozhodnutí. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

5. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům. Žaloba není důvodná.

6. Podle § 2 s.ř.s. platí, že ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon. Ochrana práv též v obecné rovině nerozlučně souvisí s ústavními principy a může být poskytnuta pouze tam, kde je pro ni místo. Není tomu tak v daném případě žalobce. Soud tak konstatuje, že podaná žaloba je za hranicí toho, kam by měla sahat ochrana subjektivních práv obdobných žalobců. Zde se totiž jedná o práva toliko tvrzená a zdánlivá.

7. Po vyhodnocení obsahu správního spisu, tedy průběhu správního řízení a též průběhu soudního řízení je třeba konstatovat, že jednání žalobce, resp. jeho zmocněnců a zástupců prakticky od samotného počátku správního řízení, tedy od zaslání první výzvy, nese znaky ryze účelového postupu, kterým se snaží vyhnout nevyhnutelným a odpovídajícím

následkům spojeným s překročením stanovených pravidel. Za porušení dopravních předpisů jsou jako sankce stanoveny mimo jiné pokuty, které mají zcela jistě svoji funkci. Pokud má být vynucování dodržování pravidel efektivní, musí být stanoven přiměřený trest za jejich porušení. Nelze používat automobil tak, jak se některým jednotlivcům zlíbí a následným sankcím se poté vyhýbat – například sjednáním tzv. pojištění proti pokutám. Postup žalobce totiž nese znaky toho, co osoby uzavírající takové pojištění činí, ať v minulosti či i opakovaně nadále.

8. Shora uvedený závěr o účelovosti postupu v dané věci soud opírá o skutečnosti nejprve plynoucí ze správního spisu. Na základě zjištěného přestupku, po zahájení řízení, žalobce jako provozovatel vozidla řidiče neoznačil, na výzvu reagoval pouze tak, že učinil opožděnou platbu provozovatele vozidla, která mu byla vrácena. Soudu je z úřední činnosti známo, že platby jsou záměrně hrazeny o několik dní později, poté je vyčkáváno, a pokud správní orgán opomene platbu vrátit, je žalováno na nezákonný zásah. Přestupková věc tak byla odložena, platba vrácena. Ve správním řízení byla věc poté řešena příkazem s pokutou 1.500 Kč uloženou žalobci. Proti příkazu podal žalobce neodůvodněný odpor, a to v zastoupení společností ODVOZ VOZU s.r.o. Současně byla vznesena námitka podjatosti všech zaměstnanců orgánu I. stupně. Soud ze své úřední činnosti má povědomost o tom, že uvedená společnost je jedním ze subjektů skupiny zastupujících provozovatele či řidiče vozidel, přičemž nabízí tzv. pojištění proti pokutám. Negativně se k uvedeným postupům pojištění proti pokutám a k jejich účelovým námitkám vymezuje i Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 18.9.2018, č.j. 7 As 293/2018-19. Ústního jednání ve správním řízení se žalobce ani zástupce neúčastnili, namísto toho bylo podáno odvolání proti rozhodnutí o námitce podjatosti. Zmocněnec žalobce poté podává blanketní neodůvodněné odvolání proti rozhodnutí o uložení pokuty za přestupek žalobce, které ani k výzvě správního orgánu nedoplňuje.

9. Namísto odůvodnění podaného odvolání je žalobce pasivní, jako obvykle v mnoha dalších typických případech. Vyčká vydání odvolacího správního rozhodnutí a následně podává žalobu, přičemž pověřuje advokáta Mgr. Václava Voříška, který je nejen u zdejšího soudu znám svými účelovými a obstrukčními taktikami ve věcech řidičů přestupců. V žalobě uplatňuje širokou paletu typizovaných a obecných námitek, které povětšinou již byly v zásadě jednotně správními soudy odmítnuty či vyřešeny tak, že jim nelze bez naplnění dalších předpokladů vyhovět. Nežádá se jedná též o námitky, které se svým obsahem zcela míjí se skutečnostmi, které se podávají z obsahu správního spisu. Jedná se o námitky, které mohl žalobce bez jakékoli újmy uvádět v odvolání či dříve, záměrně tak neučinil. Soud nemá jakoukoli informaci o tom, že žalobci, resp. jeho zmocněnci vyvstala překážka podání řádně odůvodněného odvolání ve správním řízení. Konečně dalším znakem účelově navázaného postupu je to, že soudní poplatek za žalobce hradí Motoristická vzájemná pojišťovna, družstvo, jež je též dle znalostí z úřední činnosti soudu spojena se subjekty poskytujícími pojištění proti pokutám.

10. Jak uvedeno shora, různí žalobci, či přesněji jejich advokát podávající obdobné žaloby opakovaně za velký počet klientů, zneužívá systém soudního přezkumu ve správním soudnictví. Ve správním řízení byl v dané věci pasivní, podal pouze neodůvodněné blanketní odvolání či odpor a na výzvu k označení řidiče nereagoval (jindy

se uvádí záměrně nekontaktní cizinec). Popsaná praxe je soudu z rozhodovací činnosti velmi dobře známa a je rovněž známa z opakované rozhodovací praxe kasačního soudu (viz shora odst. 2).

11. V otázce soudního přezkumu se v takových případech ohledně přestupků vyjadřoval Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, čj. 10 As 24/2015-71 a uvedl: *Skutečnost, že obviněný z přestupku byl v řízení před správními orgány zčásti či zcela pasivní (§ 73 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích), automaticky neznamená, že jeho tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový a právní stav a jim odpovídající důkazní návrhy, které jako žalobce poprvé uplatnil až v řízení před krajským soudem dle § 71 odst. 1 písm. e) s. ř. s., jsou bez dalšího nepřijatelné. Žalobní tvrzení či důkazní návrhy krajský soud nemůže odmítnout jako opožděné nebo účelové jen proto, že je obviněný z přestupku neuplatnil, ač tak dle § 73 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, učinit mohl, v řízení před správními orgány. Krajský soud však na základě skutkového a právního stavu věci, který je dle § 75 odst. 2 s. ř. s. povinen v mezích žalobních bodů přezkoumat, může tato žalobní tvrzení shledat irelevantními nebo nevěrohodnými, a důkazní návrhy k jejich prokázání odmítnout jako nadbytečné (§ 52 odst. 1 s. ř. s.). Tyto své závěry musí krajský soud náležitě odůvodnit. V rámci přezkumu napadeného rozhodnutí ve smyslu § 75 s. ř. s., je krajský soud povinen zkoumat, zda správní orgány bez ohledu na způsob obhajoby obviněného v řízení o přestupku dostaly své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu).*

12. Soud na shora uvedené závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu navazuje a s odkazem na shora popsané účelové a obstrukční taktiky zástupce žalobce a osob spojených, s nimiž žalobce a jeho zástupce spolupracují, uzavírá, že žalobní tvrzení žalobce nepovažuje za relevantní, respektive je vyhodnocuje jako účelové a nevěrohodné.

13. V řízení nevyvstaly žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení pachatele přestupku a zprostředkovaně též přestupku provozovatele vozidla. Takové důvody se nepodávají ani z nyní projednávané žaloby.

14. Jak soud shora uvedl, většina z typizovaných a účelových žalobních námitek, jež zástupce žalobce pro své mandanty používá, již byla vyřešena či odmítnuta správními soudy. Jindy se jedná o námitky zcela mimosměrně vedené, v očividném rozporu se skutečným obsahem listin ve spisu.

15. Obě rozhodnutí správních orgánů tvoří jeden celek a byly vydány za situace, kdy žalobce v průběhu řízení ničeho neuvedl. K námitkám soud stručně uvádí následující.

16. *Úvaha o sankci* – soud námitku odmítá. Sankce byla uložena na samé dolní hranici, magistrát sankci odůvodnil podrobně na str. 4 až 6 odůvodnění. Odvolací orgán neměl důvod v zásadním rozsahu tuto oblast přezkoumávat. Stěží tak mohlo být jakoukoli neprokázanou absencí úvahy zasaženo do práv žalobce, neboť nižší sankci nebylo možné uložit. Úvaha žalobce o mimořádném snížení pokuty či upuštění od potrestání by dávala smysl, pokud k tomu měl správní orgán důvod. Ten však především díky nečinnosti žalobce stěží mohl nastat, skutečnosti dle § 43 a § 44 zákona č. 250/2016 Sb. nebyly zjištěny. Tyto úvahy stěží mohou mít místo při posuzování přestupku provozovatele vozidla. Žalobní námitku je proto třeba mít za účelovou.

17. *Nezákonné zahájení řízení s provozovatelem vozidla* – námitka není důvodná. Určená částka byla provozovatelem uhrazena opožděně a poté mu vrácena. Důvody a odpovídající popis věci obsahuje rozhodnutí magistrátu. Žalobce sám v žalobě uvádí, že částku uhradil opožděně. Jím uváděné důvody nejsou relevantní pro jiný postup, nejsou ani pravdivé, neboť nebylo povinné částku hradit jen převodem na účet (viz poučení ve výzvě ze dne 30. 5. 2018). Tato námitka je jasným průkazem, že se nejedná o námitku, která má řádné místo k projednání před soudem. Též další námitky jsou obdobné, soud je však závaznou judikaturou veden k tomu stále dokola opakovat to samé, mnohokrát vyřčené. Rozhodnutí jak orgánu prvního stupně, tak žalovaného již z podstaty nemůže předem počítat se všemi eventualitami projevené fantazie žalobce a vyvracet předem jakoukoli námitku či tvrzení žalobce, které uvede až v rámci soudního přezkumu.

18. *Nedostatečně zjištěný skutkový stav, nejednalo o stání, nýbrž o zastavení* – námitka není důvodná. Námitku zástupce žalobce o tom, že se spojil s řidičem, který sdělil, že vykládal televizi a nesl ji domů, má soud za účelovou. Dokazování k tomu mohlo být vedeno toliko v přestupkovém řízení s řidičem. Vymezená doba stání vozidla evidentně vycházela z doby, kdy se strážníci městské police u vozidla pohybovali, řidiče vozidla zcela jistě nezastihli. Dle § 2 písm. e) zákona o silničním provozu *zastavit znamená uvést vozidlo do klidu na dobu nezbytně nutnou k neprodlenému nastoupení nebo vystoupení přepravovaných osob anebo k neprodlenému naložení nebo složení nákladu*. Údajný řidič vozidla tak mohl televizi z auta neprodleně vyložit, ale již nikoli kamkoli odnášet. Za tím účelem měl zajistit výpomoc či zvolit jiný postup.

19. *Omezení způsobu platby* – námitka není důvodná, o čemž svědčí poučení v závěru jak výzvy (viz odst. 17 shora), tak v rozhodnutí magistrátu. Práva žalobce nebyla zkrácena.

20. *Absence opatření obecné povahy* - opět nedůvodná obecná a čímkoli nepodložená námitka, kterou se soud nemusí zabývat. Negativní teorie důkazní je překonaným konceptem. Žalovaný správně poukázal na rozsudek NSS ze dne 31. 3. 2010, č.j. 8 As 68/2009-83, ze kterého plyne, že uvedená námitka v daném rozsahu nemůže ničeho změnit, dopravní značce jako opatření obecné povahy svědčí presumpce správnosti. Je třeba poukázat na ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, jehož porušení je dáváno za vinu. Jednoznačně pak z něho plyne, že účastník provozu na pozemních komunikacích je povinen se řídit mimo jiné i dopravními značkami. Z fotodokumentace přiložené ve spisu navíc plyne, že předmětná značka byla jasně a plně viditelná a bylo třeba ji respektovat.

21. *Absence uvedení formy zavinění ve výroku rozhodnutí* – námitka není důvodná. Ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu ke specifickému přestupku žalobce jako provozovatele logicky uvádí, že se nevyžaduje zavinění. Uvádět tuto skutečnost ve výroku rozhodnutí považuje soud za zcela nadbytečnou, pokud by jím mělo být naplněno ust. § 93 odst. 1 písm. d) zákona č. 250/2016 Sb. Magistrát v odůvodnění ust. § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu citoval.

22. *Nesrozumitelnost výroku a nedostatečná identifikace porušení právní povinnosti* – nedůvodná námitka. Soud z výrokové části rozhodnutí magistrátu bez jakýchkoli pochyb

pochoopil, za jaký přestupek byl žalobce jako provozovatel uznán vinným. Výrok zcela jednoznačně vychází z konstrukce přestupku provozovatele vozidla dle § 125f citovaného zákona, při nezjištěné osobě řidiče. Z textu výrokové části rozhodnutí magistrátu (formulace počínající slovem „nezajistil“) je zřejmé, že odkaz na § 10 zákona o silničním provozu, nepochybně míří blíže na ustanovení § 10 odst. 3 tohoto paragrafu. Obdobně viz též rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2018, čj. 9 As 220/2018-70. Jde o mnohokrát opakovanou a již vyřešenou námitku.

23. *Nezjištění formy zavinění řidiče* – nedůvodná námitka. Případná forma zavinění řidiče mohla být posuzována v řízení o jeho přestupku a nikoli v řízení o přestupku provozovatele vozidla. Soudu není jasné, kam žalobce míří, neboť pokud správnímu orgánu nebyl označen nepřítomný řidič, tak stěží mohlo být zkoumáno jeho zavinění. Správní orgán ani neměl jinou možnost (viz obsah správního spisu) jak řidiče zjišťovat, ani neměl povinnost vést obsáhlé šetření k tomu, kdo vozidlo na daném místě zanechal. Zde by pak byl logický rozpor a celé ustanovení § 125f zákona o silničním provozu by prakticky pozbylo smyslu a účelu, přitom však prošlo přezkumem před Ústavním soudem. Jedná se o obstrukční námitku žalobce, která nemůže být úspěšná v řízení o přestupku provozovatele.

24. *Oprávněné úřední osoby* – námitka není důvodná. Soud nemohl řádně pojmout to, kam a k čemu žalobce námitkou míří. V námitce žalobce předkládá jakési spekulace o tom, kdo ve věci u žalovaného rozhodoval, přičemž v rozhodnutí je to jednoznačně uvedeno. Přirovnání k senátnímu rozhodování soudu není ani zčásti na místě. Žalobce mohl namítat případnou podjatost rozhodující oprávněné úřední osoby (pokud by k tomu měl důvod), neboť k tomu především včasné sdělení jmen úředních osob slouží. Toto neučinil, a proto nedává smysl dále přezkoumávat to, kdo a případně jak měl či mohl ve věci žalobce rozhodovat o odvolání. Vždy se jednalo o zaměstnance příslušného odboru žalovaného.

25. Ani jedna z žalobních námitek tak není důvodná.

26. Soud uzavírá, že žalobce zůstal především v rovině mnohdy nepřiléhavých účelových zpochybnění (též tím, že je uplatnil až v řízení před soudem), které nemohly v dané věci vzbudit důvodné pochybnosti o prokázaném protizákonném jednání, které bylo naopak podloženo dostatečnými podklady ve správním řízení. Nepřípadnost žalobních námitek se podává též z toho, že provozovateli je ukládána sankce za přestupek, neboť nebyla určena totožnost řidiče, avšak část námitek se týká právě jednání neznámého řidiče (stěhování televize), které by z podstaty žalobci jako provozovateli neměly být vůbec známy. Tvzení zástupce žalobce, že se sám spojil s řidičem je úsměvné. Současně však svědčí o tom, co vše je zástupce žalobce v obdobných věcech schopen činit, resp. tvrdit, aby za každou cenu mohl vznést další žalobní námitku. Údajné pochybnosti tvrzené žalobcem nelze považovat za takové, které by založily či byly vůbec schopny založit takové důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu. Soud by ani nebyl povinen provést dokazování již provedenými důkazy, resp. jejich opakováním za účelem vyvrácení ničím nepodložených hypotéz a spekulací žalobce.

27. K tomu, že různé postupy zástupce žalobce mohou být i jinak nepochybně kvalifikovány jako zneužívání práva srovnej např. rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2018, č.j. 4

As 113/2018-39, ve kterém kasační soud odkázal na další rozhodnutí obsahující závěry o zneužívání práva. Postup, jež bude vyhodnocen jako zneužití práva, nemůže zasluhovat soudní ochrany. Ke zneužití práva v obdobných věcech se Nejvyšší správní soud vyjádřil již opakovaně.

28. Soudní přezkum neslouží k tomu, aby nahrazoval postupy, jež jsou předepsány pro správní řízení. Soud k tomu mnohdy nemá ani prostředky, tedy míněno v situaci, kdy žalobce, resp. jeho zástupce s jistou oblibou záměrně napadá svými žalobními námitkami oblasti před správními orgány neřešené a snaží se tak projednání věci nasměrovat zpět do správního řízení, neboť dokazování ohledně spekulativních a pozdě vznesených námitek by si vyžadovalo takovou míru nového dokazování (opatřování dalších listin či výslechy svědků), pro které není prostor při jednání soudu a jednoznačně patří do řízení správního, tedy přestupkového.

29. Pokud soud uvedl, že praktiky advokáta žalobce a osob spojených s tzv. pojištěním proti pokutám považuje za obstrukční, nejedná se o jednotlivé a nenadálé hodnocení soudu v této věci. K tomu soud může odkázat například na usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 6. 2018, sp. zn. II. ÚS 978/18, bod 23.

30. S ohledem na shora uvedené závěry nebyla žaloba shledána důvodnou, krajský soud ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

31. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovaný náklady řízení nepožadoval, podle obsahu spisu mu náklady nevznikly. Nicméně soud poznamenává, že má velmi výrazné pochybnosti o tom, zda za běžnou správní a úřední činnost žalovaného lze považovat též sepisování vyjádření k rozsáhlé žalobě o 10 stranách textu, která je založena na zneužití práva. Pokud by totiž takto postupovali všichni účastníci správních řízení, vedlo by to bez pochyby k ochromení funkcí správních úřadů. Před takovým stavem je třeba být na pozoru a neposkytovat průchod účelovým snahám o ztěžování výkonu správy státu.

32. Žalobce, resp. jeho zástupce, v závěru žaloby jako v mnoha dalších žalobách podaných nejen u zdejšího soudu požadoval, aby rozhodnutí v této věci bylo na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu publikováno způsobem, který by nezasahoval do práv na ochranu soukromí jeho i jeho obhájce. K tomu krajský soud konstatuje, že nejde o výhradu či námitku, která by se týkala merita věci, resp. která by jakkoliv s věcným projednáním případu souvisela, proto nemůže být v tomto řízení jakkoli řešena či posuzována. Podotknout je nutno i to, že nesouhlas či výhrady k publikaci rozhodnutí soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu nelze adresovat zdejšímu krajskému soudu, neboť ten rozhodnutí na těchto stránkách ani nezveřejňuje, ani předmětné stránky nespravuje.

33. Nad rámec odůvodnění rozhodnutí (neboť to nebylo obsahem žádného z žalobních bodů) soud uvádí, že správní orgány postupovaly správně ve věci vyřízení námítky podjatosti. Zmocněnec žalobce vznesl námitku podjatosti proti všem zaměstnancům správního orgánu I. stupně, což soud hodnotí jako jednu z již zmíněných obstrukčních praktik. Vzhledem k podstatě projednávané přestupkové věci a s přihlédnutím k obsahu námítky totiž nelze uzavřít tak, že by se v dané věci mohlo jednat o tzv. systémovou

podjatost ve smyslu rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 11. 2012, č.j. 1 As 89/2010-19. Šlo o nepodložené tvrzení a účelovou záležitost, která se zjevně mýjela s možným narušením základního imperativu pro oblast podjatosti, podle kterého nikdo nesmí být soudcem ve vlastní věci. Námitka podjatosti byla správními orgány řešena v souladu s rozsudkem NSS ze dne 20. 11. 2014, č.j. 9 As 121/2014-33.

34. K povinností advokáta, jehož jednání soud v negativním světle v odůvodnění shora opakovaně zmiňuje, a k jistému požadavku slušnosti jeho jednání viz blíže nález Ústavního soudu ze dne 17. 8. 2018, sp. zn. II. ÚS 644/18, bod 42.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: <http://www.nssoud.cz>.

Pardubice, 22. října 2019

Mgr. et Mgr. Jaroslav Vávra v. r.
soudce